एवं संचोदितो विप्रैर्मरुत्वानहनद्रिपुं ।
ब्रह्महत्या हते तस्मिन्नाससाद वृषाकपिं ॥ १० ॥
तयेन्द्रः स्मासहत् तापं निर्वृतिर्नामुमाविशत् ।
ह्रीमत्तं वाच्यतां प्राप्तं सुखयत्यपि नो गुणाः ॥ ११ ॥
तां ददर्शानुधावन्तीं चाण्डालीमिव रूपिणीं ।
जरया वेपमानाङ्गीं यक्ष्मग्रस्तामसृक्पटां ॥ १२ ॥
विकीर्य पलितान् केशांस्तिष्ठ तिष्ठेति भाषिणीं ।
मीनगन्ध्यसुगन्धेन कुर्वतीं मार्गदूषणं ॥ १३ ॥
नभो गतो दिशः सर्वाः सहस्राक्षो विशां पते ।
प्रागुदीचीं दिशं तूर्णं प्रविष्टो नृप मानसं ॥ १४ ॥
स आवसत् पुष्करनालतन्तूनलब्धभोगो यदिहाग्निदूतः ।
वर्षाणि साहस्रमलक्षितो ऽन्तः संचिन्तयन् ब्रह्मबधाद्विमोक्षं ॥ १५ ॥
तावत् त्रिनाकं नहुषः शशास विद्यातपोयोगबलानुभावः ।
स संपदैश्वर्यमदान्धबुद्धिर्नीतस्तिरश्चां गतिमिन्द्रपत्न्या ॥ १६ ॥
ततो गतो ब्रह्मगिरोपहूत ऋतंभरध्याननिवारिताघः ।
पापस्तु दिग्देवतया हतौजास्तं नाभ्यभूद्वितं विष्णुपत्न्या ॥ १७ ॥
तं च ब्रह्मर्षयो ऽभ्येत्य हयमेधेन भारत ।
यथावद्दीक्षयांचक्रुः पुरुषाराधनेन ह ॥ १८ ॥
अथेज्यमाने पुरुषे सर्वदेवमयात्मनि ।
अश्वमेधे महेन्द्रेण वितते ब्रह्मवादिभिः ॥ १९ ॥
स वै त्वाष्ट्रबधो भूयानपि पापचयो नृप ।
नीतस्तेनैव शून्याय नीहार इव भानुना ॥ २० ॥